

Zamel, Zourek 16.5.2016

Na dětské mši každý z nás přišel jiné vzpomínky.
V hodinu proudu věku je zkrátka jen z vyprávění maminky.
Až dnes s tímto pozdravem si uvědomuji, že jsem
měla vlastně dětství, krásné, přestože bylo těžké po
válce, ~~ale~~ měla jsem oba rodiče, co mi si přáli.
Jsem z tří dětí, takže jsme se neuklábali. Škrompe
hrabky, háčeková představa na poměkku, zvěřáku.
Bylo to jsem u lesa, tak lesem po stromech nebyl
žádný problém. S dětmi z ulice se hrály různé hry,
člověka hledá eva jízda, hra na schovávanou
okolo obkruha.

Alle byly také povídky, jejichž plnění střežil
doktor, jeho přítomnost nám tehdy vadilo, ale
dnes jsem z toho vyhodila klid. Na prázdniny
jsem jezdila k babičce na Plešiško strádo
hrabky, sušila omce a byla pramá pit kožu
mléko, což dnes nemám. V zime jsem chodila
brachť na Labu u Houštky, v botách s brucelem
skliček, tak zme šlošky "ale když jsem
udělala nějakou figurku, byla jsem misha
světa. Léta pro ni, zname na bouřku,
sklápění i sportovcem v Houštky jezdrna jsem
na dětské tábory, ale vždy jsem se těšila domů
na naši parku dětí v ulici, na ty botmelee.

stopky, porokru i spolku, & dítěti patřil
v kancele velikance, ať ho jeme si s radostí
užíkali. Také vellebary, ať jsou a ve věku z existují.
Rozhodl z paerky, buchtůky předem i tak ubem
suhřib od maminky. Ať neřím, kdy člověku
To dítěti, bořit. V 10 letech jsem čítal & partakidnu
Hgelim, že jsem) Toto období prožilo jak má být
a dnes v mém věku mám pocit, že se vše často
opakuje. Hraju si s kroučaty & panenkou
a kostičkami a často budu něco vyredu,
Fikam, jak je malá holka.

Takže bych řekla, že dítěti prožívá každého
ve vzpomínkách celý život.